

Jepa BAŠKO JEZERO vabi na // lädt ein

prezentacijo CD Pod Jepo doma

Kaku pojamo pa prabmo ukuəə Bašča izara

Lieder und Texte in slowenischer Mundart
rund um den Faaker See

Jakob Kapus, Uhrar

Samstag // sobota

1.4.2023

19:00

KD Ledince // KH Ledenitzen

Mopz Jepa-Baško jezero

skupina akzent

mladi akzent

Loški tercet

"Nekoč v starih časih"
film iz arhiva društva

Joško Wrolich

* 6. 10. 1948

† 8. 12. 2022

V globoki žalosti in s težkim srcem se danes poslavljamo od našega podpredsednika, častnega člana, zvestega narodnjaka, rodoljuba, zanesljivega pevca, kmeta in gostilničarja, športnika z dušo in telesom, navdušenega učitelja in direktorja, ljubečega družinskega očeta in dedija in ljubljenega življenjskega sopotnika Joška. „Dom, vera in družina pri srcu vedno so ti bili. Zdaj dobri Bog naj ti poplača, te sprejme v božji večnosti.“ Te vrstice ste namenili domači na osmrtnici našega dragega Joška.

Bil je velik, močen, samozavesten in veren mož, ki je imel veliko srce za dobro doma in po svetu. Že kot mlad si je izbral poklic učitelja, ki ga je opravljal kot poklicanost in srčno zadevo. Bil je učitelj z dušo in telesom, ki je znal prikazati učencem lepoto za dobro in vodja šole, ki je imel tudi dober odnos do staršev. Bil je človek, ki je nosil ljubezen do narave v svojem srcu. Bil je rodoljub, narodnjak in pokončen koroški Slovenec. Ljubezen do materine besede in pesmi je posredoval mladim po šolah in kot dolgoletni tajnik in poznejši podpredsednik SKD Jepa-Baško jezero v rodnih Ločah skozi 49 let – torej dve tretjini svojega življenja in polovico društvene zgodovine. 17. novembra 1973 je vstopil kot mlad učitelj v društveni odbor in v politično težkih sedemdesetih letih mu je uspelo zbrati veliko mladine in skupaj z ženo Eriko, ki mu je bila močna življenjska sopotnica, sta 4. decembra 1977 prvič zaigrala v domači Pušnikovi taberni z novoustanovljenim Tamburaškim ansamblom Loče. Kot neverjeten organizacijski talent je organiziral instrumente, noše, gostovanja, spletel stike in nam mladim tamburašem utrdil domačo slovensko govorico in odprl širok pogled v svet bodisi na otok Pag, na Korčulo, v Dubrovnik, Ženevo, Frankfurt in v ljubljeno Crikvenico. Z neverjetnim pogumom in s spretnostjo je vodil tajniške posle, igral pri tamburaših na berdi, organiziral prireditve, bil močno zakoreninjen v domala

poslovilne besede predsednice
Anice Lesjak-Ressmann

vseh slovenskih strukturah naše občine. Kot steber kulturnega delovanja našega kulturnega društva je nosil in izpeljal raznolike kulturne, družabne in športne prireditve in nam pripravil solidna kulturna tla, na katerih danes nadaljujemo njegovo delo, gradimo in nadgrajujemo. Bil nam je močen zgled.

Decembra 1992, torej pred tridesetimi leti, je po sili razmer kot razgleden in pogumen društveni tajnik izdal prvo številko naših cajtinj JEPA, ker tedaj v občinskem listu ni bilo prostora za slovensko besedo. Na dan njegove smrti, pretekli četrtek, je izšla stota številka, ki je žal ni več doživel.

Tudi v najgrenkejših letih, ko je moral kljubovati najbolj grenki življenjski izkušnji kot družinski oče, ko se je moral posloviti od svojega tedaj najmlajšega sina, mladostnika „Pica“ Christiana, ni omagal, spet je vstal in nadaljeval z delom. Bil je pravi ratenški macesen.

Njegove marljive in spretno roke so odnehale, njegov temni bas v cerkvenem zboru in pri ljudskem petju je utihnil in tudi prostor v društvenem odboru bo ostal prazen. Ne bo več osebnih pogovorov, e-mailov, sms-ov in WhatsAppov s pohvalami. Njegov veseli smeh je odnehal, njegovega toplega objema in stiska roke ne bo več. Manjkal nam bo. A zapustil nam je zelo močne sledi. Ostali bodo lepi, prelepi hvaležni spomini.

Tiho, mirno in spokojno je odšel iz ljubljene domače hiše na Marijin praznik v stotem jubilejnim letu našega društva. Srčna želja, da bi njegov vnuk slovenske pesmi pel, da bi se njegov vnuk zavedal svojih korenin in da bi bil na to tako ponosen kot dedek, se mu je izpolnila. Hvala, dragi Joško, za tvoje neutrudljivo in veliko srce, ki je vedno bilo tudi za kulturo! In hvala, da si me pred 33 leti zvalil in navdušil za kulturno pot, me spremljal, me branil, mi svetoval, mi prisluhnil in me opogumljal! Buh vonej za vse!

Predraga Erika, dragi Peter in draga Mirjam in družini, draga Katarina in Barbara, draga Dana in Kristi z družinama: Izrekam vam v imenu SKD Jepa-Baško jezera naše iskreno in globoko sožalje. Žalujemo z vami tudi mi, velika društvena družina pod Jepo. Tvoje delo, tvoj trud in dobroto naj tebi, ljubi Joško, sam Bog blagoslovi! Nasvidenje nad zvezdami!

Das einzig Wichtige im Leben sind die Spuren der Liebe, die wir hinterlassen.

„Das einzig Wichtige im Leben sind die Spuren der Liebe, die wir hinterlassen.“ Diese Worte zieren die Seite von Joško Wrolich, Ehemann, geliebtem Tati und Dedi, Bruder, Schwiegervater, Onkel und Freund. Er war Lehrer, Gast- und Landwirt und erfolgreicher Schuldirektor mit Leib und Seele. Er konnte Schüler für das Schöne und Gute begeistern.

Seine Liebe und Treue zur slowenischen Muttersprache, dem slowenischen Lied und dem starken Glauben an den guten Gott, vermittelt besonders von seiner babica Neža, bekundete er als Sänger im Latschacher Kirchenchor und beim Volksgesang. Ebenso als Gründer des Tamburaški ansambel Loče im Jahre 1977, gemeinsam mit seiner starken und geliebten Erika, mit dem für unseren Kulturverein ein neuer Kulturfrühling begann und in seinem Ehrenamt als langjähriger Schriftführer und bis zu seinem Tod als stellvertretender Vereinsvorsitzender des SKD Jepa-Baško jezera durch volle 49 Jahre hindurch.

Heute sei im aufrichtig und ehrlich gedankt, für all das Gute, für die vielen Spuren, die er hinterlassen hat, für sein starkes Rückgrat und sein Vorbild.

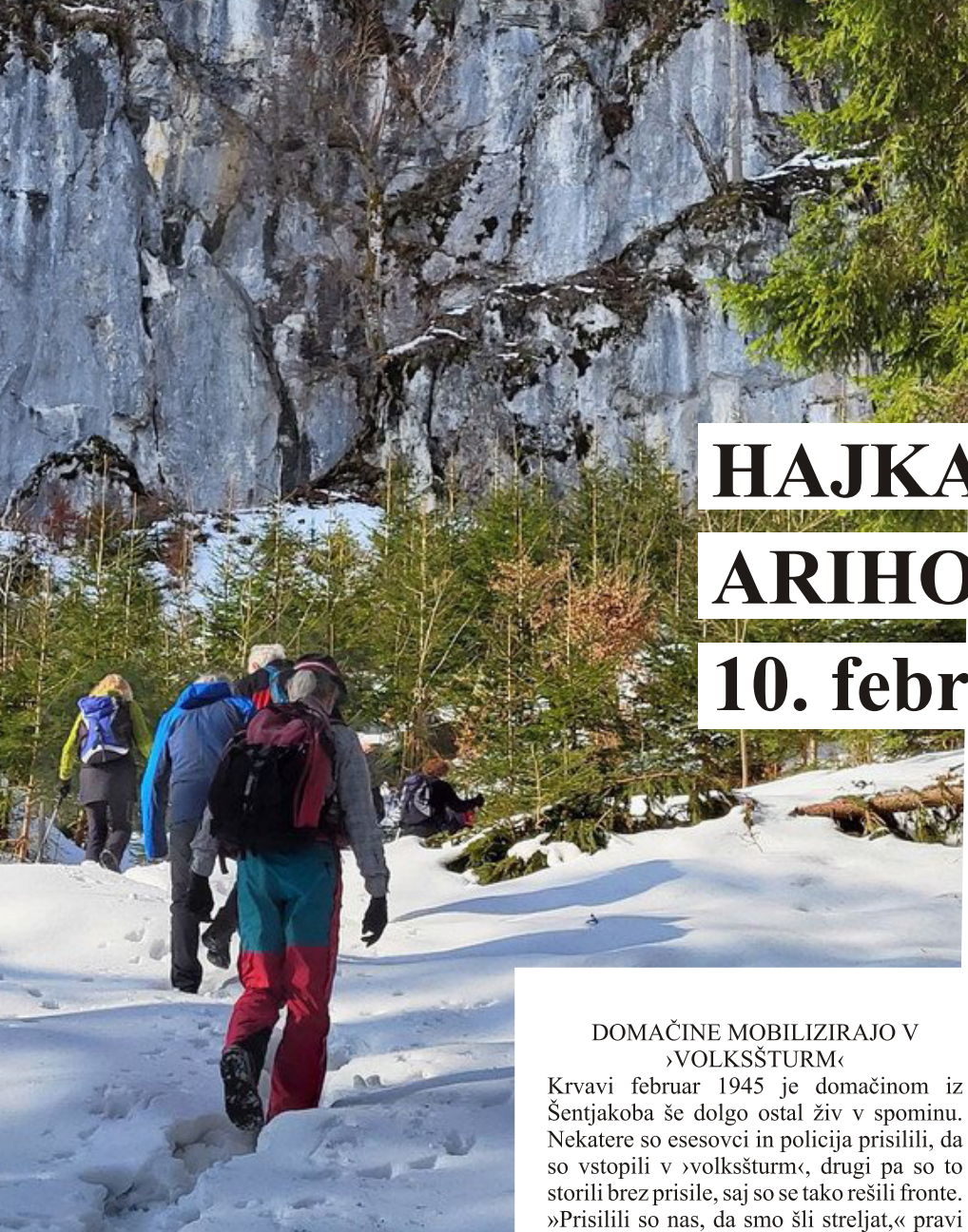
Schöne, wunderbare Erinnerungen werden bleiben.

Po šestnajstem letu delovanja tamburaškega ansambla je Joško zapisal: „Mislim, da nam je uspelo to našo mladino s kulturnim delom ohraniti narodni skupnosti. Mladina, ki je s tamburico ‚obražala‘ lep del Evrope, se zaveda pomena dvojezične vzgoje. Ostala bo zvesta narodu in steber naših prizadevanj za narodnostni obstoj.“

19. 3. 1992, odbor na društveni seji (z leve na desno): (sedijo) Joško Wrolich, Anica Lesjak-Ressmann, Erika Wrolich, Rezika Novak, Martin Ressmann, (stojijo) Franček Černut, Folti Kargl, Peter Novak, Mirko Singer in Simon Trießnig.

Das Massaker am Fuße der Arihwand

HAJKA POD ARIHOVO PEČJO 10. februarja 1945

mahnili v Leše k Janežiču. Hajko na bunker pod Arihovo pečjo, kjer je bil tedaj sedež Okrajnega odbora Osvobodilne fronte (OF) za Beljak, so nacisti nameravali izvesti že 5. februarja, meni Sielecki. Vendar jo je policijska kompanija v Šentjakobu 6. februarja namenoma odpovedala, v resnici pa samo preložila na petek 9. februarja. »Zvečer je policija zbrala »volksšturm« in »landwache« in nas ob enih ponoči poslala na položaje,« pripoveduje Sielecki. Schüttelkopfa so pozvali v šentjakobsko šolo, kjer je bila tedaj policijska postaja. Tam so jih preoblekli v uniforme in jim dali municijo in ročne granate. Del »volksšturma« je zasedel železniško progo blizu Svaten, drugi pa so se skupno s policisti vzpeli proti bunkerju in ga obkolili s severne in z zahodne strani.

KÖLBL IZSLEDI BUNKER

Takole pripoveduje Sielecki o tej strašni noči pod Arihovo pečjo: »Zjutraj ob petih so me čakali pri šoli v Področji polkovnik s patroljo 17 moških in znani policijski veljaki iz Šentjakoba. Šli smo do Polanca, kjer smo od policije izvedeli, da so ob šestih zvečer v bližini videli tri osebe, ki so se sprva skrile in jo nato takoj popihale.« Najbrž so to bili komandant bunkerja Drago Druškovič – Dragec, Bogdan Mohor – Ston in Ludvik Primožič – Milan, ki so tedaj patroljirali in se tako rešili zanesljive smrti. »Do zore smo ostali pri Polancu, ob pol osmih pa smo se razdelili v dve skupini in šli v dveh smereh proti Arihovi peči. Komaj nas je ločilo sto metrov, že smo na zapadni strani slišali streljanje, povelja in strašno vpitje. Po desetih minutah pa je bilo vse mirno, le tu in tam me je presenetilo kako povelje. Šli smo še naprej do sledišča pod Skedarsko pečjo. Ker nismo ničesar opazili, smo se zopet vrnili. Na stezi, kjer smo se zjutraj ločili, nas je čakal policijski vojak. Z njim smo ponovno morali v smer Arihove peči.

DOMAČINE MOBILIZIRAJO V »VOLKSŠTURM«

Krvavi februar 1945 je domačinom iz Šentjakoba še dolgo ostal živ v spominu. Nekatere so esesovci in policija prisilili, da so vstopili v »volksšturm«, drugi pa so to storili brez prisile, saj so se tako rešili fronte. »Prisilili so nas, da smo šli streljat,« pravi Andrej Schüttelkopf (p. d. Pok) iz Velike vasi pri Šentjakobu, in nadaljuje: »Del »volksšturmovcev« je zavzel položaj na zapadni strani, med njimi sem bil tudi jaz. Ko smo slišali ukaz za streljanje, smo nekateri že vedeli, kam streljamo. Streljali smo v zrak, saj vendar ne bomo pokončili svojih tovarišev!« Tudi Edmund Sielecki iz Področje je bil med tistimi, ki so jih nacisti poklicali v »volksšturm«. Spominja se sobote, 3. 2. 1945, ko ga je opozoril nekdanji šef šentjakobske žandarmerije Kölbl, naj pride 5. februarja na žandarmerijsko postajo, odkoder naj bi kot poznavalec kraja žandarmerijo vodil v hajki na bandite. Zavedal se je preteče nevarnosti in to takoj sporočil Petru Kajžniku, staremu Strovcu s Svaten, zavednemu Slovincu, kjer so se partizani pogosto ustavljali in dobivali hrano, informacije, skratka vse, s čimer so mogli domačini pomagati borcem. V kraj Miklove Zale so partizani radi hodili, skoraj cela vas je bila na njihovi strani. Lačni so prihajali k Miklnu, Serajniku ..., in se zopet vračali v gozdove. In ko so Milan, Drago, Jože in Ston v noči med 9. in 10. februarjem srečno pobegnili pred pobsnelimi fašisti, so se popolnoma izčrpani privlekli do Strovca. Drago in Ston sta se pri Serajnikovih skrila na skedenj v slamo, domačin Ludvik Primožič pa jo je

*Pod Jepo šumi stoletni naš gozd.
Borili se tam so za nas partizani,
naš rod pa ni svoj, ni rod naš prost,
a partizani leže pokopani.*

V neenakem boju z gestapovci, nemškimi policisti in s Hitlerjevim »volksšturmom« – med njimi je bilo precej domačinov z visokimi nacističnimi funkcijami – je v zgodnjih jutranjih urah 10. februarja 1945 na »Ravenci« pod Arihovo pečjo izgubilo življenje osem partizanov in partizank. To so bili: Mila Kmet - Andreja, Franja Markelj - Breda, Cirila Kržišnik - Tona, Marija Živalič - Mira, Ivan Kordež - Ivan, Ivan Bohinc - Džon, Franc Bogataj - Rok in, dan kasneje, šele 16-letni kurir Rudi Hribernik. Preživeli so: Bogdan Mohor - Ston, Drago Druškovič - Dragec, Jože Košir - Jože in Ludvik Primožič - Milan. Partizanski spomenik na šentjakobskem pokopališču, spominska plošča na koči Slovenskega planinskega društva na Bleščeči, spominska plošča na Arihovi peči ter skromen križ in obnovljeni bunker na kraju tragedije nas svarijo, da ne bi pozabili veličine borcev, ki so boj za svobodo plačali z življenjem.

Die slowenischsprachige Bevölkerung Kärntens litt enorm unter dem Nazi-Faschismus. Sie war es auch, die den bewaffneten Widerstand vor Ort tatkräftig unterstützte. Nur so konnte sich der antifaschistische Widerstand über drei Jahre halten und einen wesentlichen Beitrag zur Befreiung Österreichs leisten. Doch der Blutzoll, den sowohl die PartisanInnen als auch die sie unterstützende zivile Bevölkerung zu tragen hatte, war groß. In den Morgenstunden des 10. Feber 1945 verloren am Fuß der Arichwand sieben PartisanInnen, darunter vier Frauen, gewaltsam ihr Leben: Mila Kmet - Andreja, Franja Markelj - Breda, Cirila Križnik - Tona, Marija Živalič - Mira, Ivan Kordež - Ivan, Ivan Bohinc - Džon, Franc Bogataj - Rok. Einen Tag später

Medtem je bilo že ob enih popoldne. Polkovnik nas je obvestil, da je policija na zapadni strani streljala na 10 do 50 partizanov, da je v gozdu nekaj mrtvih in ranjenih. Ukazal nam je, da moramo preiskati celo območje. Ker pa sem približno vedel, kje leži bunker, sem nameraval peljati četo mimo bunkerja na zapadno stran. A kakor da bi bilo vse zacoprano, je Kölbl opazil za podrtim drevesom sledi proti grabnu. Odkrili so bunker, ga do kraja razdejali, uničili in zaplenili kurirsko pošto in vse drugo, kar so še našli. V bližini smo našli mrtve in ranjene partizane, med njimi štiri ženske.«

MRTVE BORCE NAGE POMEČEJO OB ROB CESTE

V tej neenaki borbi s fašističnimi krvniki je 10. februarja v zgodnjih jutranjih urah na »Ravenci« pod Arihovo pečjo padlo osem borcev in političnih aktivistov. Dve ženski sta obležali težko ranjeni, nacisti pa so v svoji nadutosti onečaščali njihovi težko poškodovani telesi. Z ročnimi granatami sta se sami odrešili nadaljnjih muk. Osmo žrtev – 16-letni kurir Rudi – pa je živ padel v roke policiji. Z žico zvezanega so ga vleкли v Šentjakob in po strašnem trpinčenju – ker ni izdal svojih tovarišev – ga je v nedeljo zjutraj 11. februarja na Frankovem dvorišču

wurde der erst 16-jährige überlebende Kurier Rudi Hribernik nach brutaler Folter getötet. Sie alle hatten sich in jenem Bunker befunden, der Sitz des Bezirksausschusses Villach der Befreiungsbewegung OF war. Der Bunker wurde verraten. Gestapo und Polizei mobilisierten in der Folge den lokalen Volkssturm zur Jagd auf die im Bunker befindlichen politischen Aktivistinnen und Widerstandskämpfer. Dem Volkssturm gehörten jedoch nicht alle Zeitzeugen, die in den 1970er Jahren ausführlich von den Vorgängen rund um dieses Massaker erzählten. So wurde einer von ihnen, der als nicht zuverlässig galt, von den Behörden mit falschen Informationen versorgt, um so die PartisanInnen in falscher Sicherheit zu wiegen.

Nach der Stürmung des Bunkers wurden die geschändeten, nackten Körper der ermordeten Partisanen ins Tal geschleppt und über mehrere Tage hinweg an der Straße bei St. Peter zur Abschreckung der einheimischen Bevölkerung zur Schau gestellt. Dann wurden sie heimlich in Dreilach bei St. Jakob verscharrt. Es waren vor allem lokale Nazi-Funktionäre, die eine Mitverantwortung für dieses Massaker zu tragen hatten, nach dem Krieg jedoch nicht zur Verantwortung gezogen wurden.

Monate nach der Befreiung wurden die verscharrten Überreste der Widerstandskämpfer im Herbst 1945 gefunden und über Initiative der lokalen slowenischen politischen Vertretung in ein Gemeinschaftsgrab auf dem Ortsfriedhof von St. Jakob im Rosental umgebettet.

Das Massaker überlebt hatten vier weitere Partisanen, die sich zufällig nicht im Bunker befunden hatten: Bogdan Mohor - Ston, Drago Druškovič - Dragec, Jože Košir - Jože und Ludvik Primožič - Milan. Letzterer fiel kurz vor Kriegsende bei Rosenbach. Die drei anderen verband eine lebenslange Beziehung zu den Menschen vor Ort, die ihnen im Widerstand geholfen hatten. Sie berichteten später als Zeitzeugen von den Ereignissen.

Der Gedenkstein für die acht gefallenen PartisanInnen auf dem Friedhof in St. Jakob im Rosental, die Gedenktafel in der Hütte des Slowenischen Alpenvereins auf der Bleščeča/Rossalm, eine Gedenktafel und ein schlichtes Holzkreuz am Ort des Verbrechens in der Nähe des ehemaligen Bunkers unter der Arichwand wie auch eine Rekonstruktion des Bunkers erinnern an den Widerstand und die PartisanInnen, die ihr Leben für die Freiheit künftiger Generationen gaben.

Dr. Brigitte Entner

Im Gedenken an diese Tragödie veranstalten der Slowenische Alpenverein Klagenfurt, der Slowenische Sportverband und der Slowenische Kulturverein »Rož« aus St. Jakob im Rosental seit dem Jahre 1979 eine Winterwanderung. So auch am 5. März 2023. An dieser Wanderung nahmen heuer rund 300 Personen teil.

ustrelil polkovnik Schmittger. Kje je našel svoj zadnji počitek, domačini še danes ne vedo, mislijo pa, da ne more biti daleč od Frankovega dvorišča. Mrtve tovariše izpod Arihove peči pa so zvezane zvekleli do Mlinarja; ta jih je v spremstvu policije na vprežnih saneh odpeljal v dolino. Tam so jih pod šentpeterskim kloštram nage zmetali ob rob ceste, kjer so jih – ker so se drznili boriti proti Hitlerjevemu režimu – več dni zasmehovali, suvali in skrunili. V strahu, da mrtva trupla partizani ne bi izsledili in pokopali, so jih ponoči zaklepali v leseno uto, v kateri so cestarji hranili orodje. Tiste dni je policija aretirala ženo Jozeja Miklavčiča iz Šentjanža pri Rožeku. Skupaj s hčerko so jo gnali mimo Šentpetra in »razstavljenih« trupel ter ji grozili: »Du Luder, du gehörst auch daher.« Ko so nacisti po nekaj dneh s sramotno »razstavo« mrtvih tovarišev dosegli svoj namen – domačinom je bil strah zapisan na obrazih – so jih na skrivaj spravili v Dravlje pri Dravi. Tam so jih zagrebli v površne izkopano jamo, njihovo zadnje počivališče. Domačini dolgo niso vedeli, kje so pokopani. Danes v Šentjakobu nobena skrivnost ni več, da so bili pri celotni sramotni akciji od hajke pa do pokopa pri Dravi prisotni le veljaki, šentjakobski nacistični funkcionarji: župan, »bauernführer«, občinski nameščeneц in

neki lovec, ki je po mnenju domačinov izdal bunker, pogosto se je namreč sprehajal po gozdovih, pa tudi tedanji ravnatelj ljudske šole v Šentjakobu v Rožu. Večine domačih nacističnih veljakov, ki so ustrahovali domačine že pred vojno, saj so bili organizirani že v ilegalni NSDAP, po osvoboditvi niso kaznovali. Po nalogu Krajevne odbora OF v Šentjakobu so po osvoboditvi dolgo iskali grobišče padlih. Jeseni leta 1945 so ga našli. Nato so padle politične aktiviste in partizanske borce, ki so bili skoraj vsi člani Okrajnega odbora OF za Beljak, svečano pokopali v skupni grob na šentjakobskem pokopališču. Poleg njih tam počiva še domačin Ludvik Primožič – Milan, ki je tik pred osvoboditvijo padel blizu Področce.

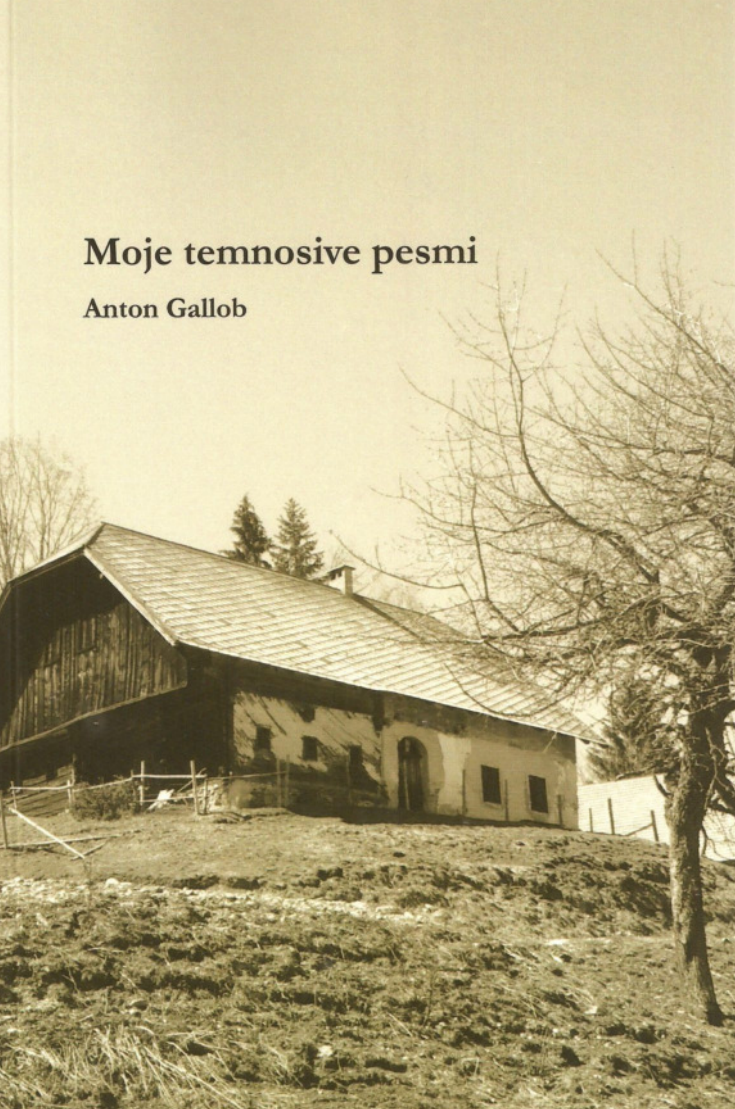
Dr. Janko Malle, skrajšana reportaža objavljena leta 1979 v 2. številki KLADIVA.

V spomin na hajko pod Arihovo pečjo priverjajo Slovensko planinsko društvo Celovec, Slovenska športna zveza in Slovensko prosvetno društvo »Rož« vsako leto spominski pohod.

Izdajatelj / Herausgeber: Slovensko planinsko društvo Celovec, Slovenska športna zveza & Slovensko prosvetno društvo »Rož«.
© 2017

Moje temnosive pesmi

Anton Gallob

Bi solze si obrisal
od samega strahu
izognil se grozljivim
mislim
ki v nezavesti plavajo
povsod se širijo
ko smisla čakajo

vendar
mi je mesec
sijal
v dolgih sivih sencah
poljubljal zemlje tla
se skrivnostno ulegel
skril v temni gozd

zaspal bi tam olajšan
vseh hudih sanj otet
čakaje dobrih misli
za mene in nas

Ponoči
ko ni zaspal
enakomerno pada dež
na tihi temni svet
jablane na vrtu stegujejo veje
travo pokrivajo omedleli listi
pisan svet minljivosti
zjutraj bo padla slana
čakala sonca
blesti, ko umira
nov dan nam je dan
do konca sveta

SONCE

Anton Gallob iz Diče vasi je januarja izdal pesniško zbirko z naslovom „Moje temnosive pesmi“. V pesmih obravnava temeljna vprašanja življenja. Osebnostno in odkrito opisuje pesnik svoje občutke, misli in tudi strahove.

Avtor je začel pisati že v gimnazijskih letih. Pesmi za pesniško zbirko pa so nastale predvsem v zadnjih letih, ko so mu zdravniki postavili diagnozo neozdravljivega obolenja.

V pesmih se vedno spet pojavlja Trupijeva domačija, o kateri avtor uvodoma pravi: „Spominjam se, kako sem kot trileten otrok prosjačil svojega očeta, kdaj se bomo vrnili domov k Trupiju. Na tej kmetiji so delovali moji predniki, ki jih imenoma ‚poznam‘ nazaj vse do leta 1607. Najbrž izhaja odtod moja povezanost s Trupijevo hišo – in je nastajalo Trupijevo vzdušje: ni le hiša, skedenj, kapelica, gozdovi in ledine s prelepimi imeni: Goričica, Stol, Čela, Hribrc, Požar, Lepa Dolina in druga. Omenjam to zaradi tega, da postajajo tako moje pesmi o Trupiju bolj razumljive.“

Vsebinsko se dotikajo pesmi življenjskih tem, kot so to družina, narava, ljubezen in smrt. Knjiga pa ni samo zbirka pesmi, ampak tudi „priča zmage nepremagljivega človeškega duha nad bolnim telesom, priča upanja in novega življenja“, meni bralec in prijatelj pesnika.

Anton Gallob: Moje temnosive pesmi. 2023, 227 strani. Cena 22 €. Knjigo se dobi pri Anni Gallob v Diči vasi (069911002925).

Anton Gallob (1949)
ljubitelj literature

Unter dem Titel „Moje temnosive pesmi“ erschien im Jänner ein Gedichtband von Anton Gallob. Auf gut 230 Seiten gibt der Autor tiefe Einblicke in sein Leben und Schaffen, seine Gedanken und seine Sorgen, aber auch den Quell seiner Hoffnung und seines Glücks. So widmet er einige Gedichte seiner Frau Anna, die er als Blüte seines Herzens bezeichnet.

Anton Gallob schreibt schon seit seiner Jugend, die nun veröffentlichten Gedichte schuf er aber vor allem in den letzten Jahren, seit er mit einer unheilbaren Krankheit lebt. Damit lässt sich womöglich auch der Titel erklären, der wörtlich übersetzt „Meine dunkelgrauen Gedichte“ bedeutet. Neben den Gedichten, die sich mit schweren und ernsten Themen des Lebens befassen, gibt es aber immer wieder auch welche, die dem Leser und der Leserin das Gefühl der Hoffnung vermitteln und die Ruhe nach dem Sturm beschreiben. Schlussendlich, so heißt es, schenkt uns die Sonne jeden Morgen einen neuen Tag.

Maria Gallob

Koncert mladine

V sredo, 8. februarja 2023, je SKD Jepa-Baško vabilo v kulturni dom v Ledincah na polletni koncert učenk in učencev Slovenske glasbene šole dežele Koroške. Številni obiskovalci so na večeru lahko prisluhnili instrumentalnim točkam, ki so jih pripravili mlade glasbenice in glasbeniki v minulem zimskem semestru.

Konzert junger MuikerInnen

Am Mittwoch, dem 8. 2. 2023, hatten im Kulturhaus in Ledenitzen die Schülerinnen und Schüler der Slowenischen Musikschule ihren glorreichen Auftritt. Sie präsentierten ihren Familien und Freunden am Klavier, auf Flöte, Gitarre, Akkordeon und Schlagzeug die einstudierten Stücke des Wintersemesters.

otročka skupina let **JEPCA** 25

Letos bo otroška skupina kulturnega društva praznovala svojo 25-letnico. Od jeseni 2022 vodi skupino elementarna pedagoginja OV Ringa raja Mirjam Glantschnig. V timu so tudi ljudskošolska učiteljica Elisabeth Kontschitsch, Nicola Oswald in Anja Smid. 16. aprila bomo skupini spet lahko prisluhnili na odru loškega kulturnega doma, ko se bodo zbrali z drugimi zbori na Srečanju otroških in mladinskih zborov. Meseca oktobra pa bo veselica za 25-letnico!

Die Kindergruppe JEPCA feiert den 25er!

Bitte vormerken: 16. April Kinderchor-treffen im Kulturhaus in Latschach und das Fest zum Jubiläum gibt es dann im Herbst!

Lavr

- kvoce
- češplje
- marelice
- ribez
- rozine
- fige
- datelji
- krhliče (suha jabolka)

Vse to posušeno sadje – kar imate – pristavite z mrzlo vodo, dodajte malo cimetove skorje, nageljnovne žbice, sladkorja po okusu, malo sladkega korena (Süßholz) in – samo za pet minut – smolijevo (brinovo) vejico in skuhajte, dokler sadje ni mehko. Ohladite in ponudite ob Veliki noči k šunki.

Če vam kaj suhega sadja ostane, odcedite, posušite, zmlejte, dodajte malo ruma, cimeta, mlete orehe in imeli boste odličen nadev za štrudl.

Če se vam ne ljubi skuhati lavra, na Kopanjah pri Kopanku ga vam gospodinja Marija Sticker rada ponudi.

SKD
Jepa-Baško jezero

želi veselo
Veliko noč!

wünscht
frohe Ostern!

pripravila Erika Wrolich

**Čestitamo
Julijanu Smidu**

iz Loč k uspehu
v smučarskem skoku:
zlata kolajna na mladinskem
svetovnem prvenstvu in prvi
nastop v svetovnem pokalu!

**Gratulation!
Julijan Smid**

aus Latschach feierte im
Skisprung sensationelle
Erfolge: Gold bei der
Junioren-WM und erste
Teilnahme im Weltcup.

Čestitamo

k 70. rojstnemu dnevu

loškemu in štebenskem župniku
dekanu mag. Stanku Olipu.

Ad multos annos!

**Dr. Peter Fritz je prejel
nagrado Huga Portischa. Čestitamo!**

**Wir gratulieren
Dr. Peter Fritz zur Auszeichnung
mit dem Hugo Portisch-Preis!**

1. 4. 2023, 19.00
Predstavitve CD
Pod Jepo doma
kulturni dom v Ledincah

14. 4. 2023, 18.00
Spominsko srečanje
ob opomniku v Dobju

16. 6. 2023, 16.00
25 let Otroški vrtec Ringa raja
praznovanje obletnice
z LŠ Ledince v kd v Ledincah

24. 6. 2023, 18.00
akzent fešta,
40 let skupina akzent
Dobniško jezero / Cafè Seerose,
Aichwaldsee

**Čestitamo k rojstvu hčerke
Mire
Sari Urak in
Markusu Bainschabu!**

**SKD
Jepa-Baško jezero
čestita!
I-III 2023**

85

Marija Smole, Šmiklavž
70

Rudolf Koch, Zgornje Borovlje
mag. Stanko Olip, Bekštanj

65

mag.^a Sonja Schlapper, Loče
mag.^a Rosa Mikl,
Korneuburg & Pečnica

Harald Warum,
p. d. Fridl, Zgornje Borovlje
dr. Janko Tischler, Ratenče

60

Martin Mikl, Pečnica
Veronika Kerschenbauer, Hribur

55

Elli Rabitsch,
Dunaj & Ledince
Maria Arneitz,
Dunaj & Spodnje Borovlje

40

Samo Sticker, Bekštanj
mag. Širon Tischler, Ratenče

35

Sara Urak, Beljak
30

Sabrina Gallob, Loče
25

David Ressimann, Ledince
Sarah Ressimann, Ledince

15

Gloria Nuck, Ledince
Simon Ressimann, Pečnica
Liliana Kircher, Malence